

den ene side de politiske beslutninger og på den anden side gennemførelsen og forvaltningen af disse beslutninger i praksis ofte vil kunne give anledning til betydelig tvivl. Dette skyldes, at det kommunale beslutnings- og ansvarssystem er anderledes end det statslige.

Af Rigsrevisionens beretning fremgår det, at Kommunernes Revisionsafdeling i 1992 havde indgået aftale med ca. 40 kommuner om udførelse af forvaltningsrevision. Endvidere havde revisionsafdelingen drøftelser med 125 kommuner om udvidelse af revisionen til også at omfatte forvaltningsrevision. Det er tillige oplyst, at også de private revisorer, der udfører kommunal revision, har kunnet mærke en stigende interesse i kommunerne for forvaltningsrevision.

Siden afgivelsen af rigsrevisors beretning er der sket en meget væsentlig udvikling på dette område. I skrivelse af 15. april 1993 til Folketingets Kommunaludvalg har Kommunernes Revisionsafdeling således oplyst, at det forventes, at der inden årets udgang er ca. 200 kommuner, der har indført frivillig forvaltningsrevision. Revisionsafdelingen har herved henvist til, at der blandt de 257 kommuner og amtskommuner, der revideres af revisionsafdelingen, pr. 1. april 1993 var 118 (amts)kommuner, der har truffet beslutning om indførelse af forvaltningsrevision. Herudover havde 44 (amts)kommuner efter anmodning fået tilsendt nyt revisionsregulativ omfattende forvaltningsrevision, mens 58 (amts)kommuner efter anmodning havde fået tilsendt nærmere information om forvaltningsrevision.

Kommunens Revisionsafdeling har samtidig anført, at en overgang til forvaltningsrevision på frivilligt grundlag efter revisionsafdelingens opfattelse giver de bedste resultater i praksis, idet der undgås tidskrævende diskussioner om grænsen for revisors kompetence, når kommunalbetyrelsen selv har bedt om forvaltningsrevision.

Kommunernes Revisionsafdeling har i øvrigt oplyst over for Indenrigsministeriet, at revisionsafdelingen i nær fremtid vil udsende en

orientering om forvaltningsrevision til de kommunale råd.

Jeg er enig med statsrevisorerne i, at der er behov for at tage den kommunale revisions opgaver op til overvejelse. Jeg er også enig i, at der i kommunerne bør indføres forvaltningsrevision. Jeg finder imidlertid ikke, at der for tiden er grundlag for en lovgivning herom.

Jeg kan herved henvise til, at regeringen netop har nedsat et udvalg, der skal overveje fornyelse og effektivisering i den kommunale sektor. Arbejdet skal være afsluttet inden årsskiftet. I den forbindelse skal et underudvalg bl.a. se på styringsredskaber i kommunerne og herunder overveje og vurdere kvalitetsmål og revisionens opgaver.

Endvidere kan jeg henvise til den nævnte udvikling i kommunerne, hvor der på frivilligt grundlag indføres forvaltningsrevision.

På baggrund af det nævnte udvalgsarbejde og de indhøstede erfaringer fra kommunernes frivilligt indførte forvaltningsrevision vil der kunne skabes et grundlag for at vurdere revisionens opgaver og behovet for eventuelle yderligere regler herom i den kommunale styrelseslov, herunder om forvaltningsrevision.

Den her tilkendegivne opfattelse var også den overvejende opfattelse i forbindelse med Folketingets 1. behandling den 20. april 1993 af Fremskridtspartiets beslutningsforslag om regnskabslov for kommunerne. De fleste ordførere tog således klart afstand fra beslutningsforslaget, hvorefter der i folketingssamlingen 1993-94 skulle indføres forvaltningsrevision i kommunerne som en obligatorisk ordning.

Det er positivt, at der er en udvikling i gang på dette område, og det er positivt, at det er de kommunale råd selv, der tager initiativer til at indføre forvaltningsrevision. Dette stemmer bedst med det kommunale selvstyre og vil typisk også give de bedste resultater.

På denne baggrund finder jeg ikke anledning til på nuværende tidspunkt at træffe yderligere foranstaltninger vedrørende spørgsmålet om indførelse af forvaltningsrevision i kommunerne og amtskommunerne.

Med venlig hilsen

BIRTE WEISS

/ Emil le Maire